

**Tämä on alkuperäisen artikkelin
rinnakkaistallenne.**

**This is an electronic reprint of
the original article.**

Loputonta kotoutumista

Laura Palovuori, TKI-asiantuntija, Centria-ammattikorkeakoulu

Minulla ei ole mitään erityistaitoja, joiden avulla menestyisin. Niiden sijaan olen erittäin kehittynyt sosiaalisen pääoman kasvattaja. Verkostoidun, ystävystyn ja etsin tuttavuuksia – en koskaan sano ei, jos luvassa on yhteistyöstä.

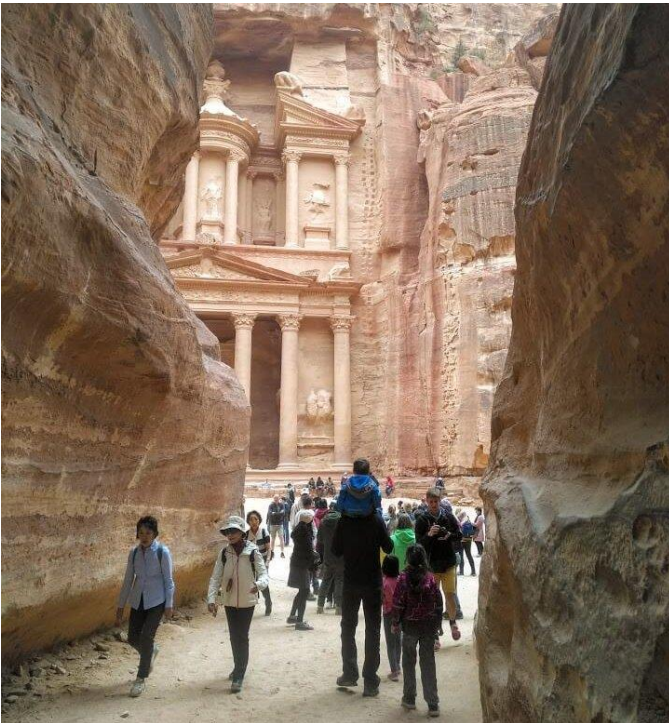

Kun muuttaa uuteen maahan, kestää viisi vuotta löytää oma paikkansa ja lokeronsa uudessa systeemissä. Olen kokeillut tätä kaksi kertaa. Molemmilla kerroilla, juuri kun tunsin olevani sopivasti jalka oven välissä, minut repäistiin pois ja taas sain aloittaa alusta. Nyt olen asunut Suomessa puolitoista vuotta ja lukuun ottamatta kovaa ikävää takaisin jonnekin muualle, olen sopeutunut melkein kuin olisin normaali suomalainen.

Kova halu parantaa maailmaa ajoi minut opiskelemaan maantiedettä. En uskaltanut lähteä kovin kauas Pohjanmaalta enkä merenrannalta, joten hain Oulun yliopistoon. Kykyni sanoa aina kyllä, eikä koskaan ei, aiheutti tietysti sen, että suoritin enemmän ainejärjestöbileitä, ylioppilaskuntapolitiikkaa ja yhdistystoimintaa kuin opintoja, mutta maisterin paperit tulivat lopulta seitsemän vuoden uurastuksen jälkeen. Tein kesätöitä Tukholmassa, sillä olin löytänyt ihanan ympäristön pienestä lastentivolista, kotiseutumuseon ja eläintarhan yhdistävästä puistosta Skansenilta. Tietysti tapasin myös tulevan aviomieheni Ruotsissa. Opintojen jälkeen en jäänyt käyttämään hyväksi ylioppilaskuntatoiminnan tuomia sosiaalisia verkostoja, vaan lähdin rakentamaan uutta elämää Ruotsiin.

Ruotsissa on puoli miljoonaa suomalaistaustaista asukasta. Vuonna 2010 tuli Ruotsissa voimaan suomen kielen hallintoalueet, ja niiden vahtimisessa riitti töitä. Toimin jonkin aikaa ruotsinsuomalaisen lehden toimittajana, ja tutustuin vähemmistöpolitiikkaan. Tein myös reportterin töitä Ruotsin television Svt:n suomenkielissä uutisissa. Pääsin myös Upsalan yliopistoon tutkija-assistentiksi. Tutkin suomen, saamen, meänkielen, romanin ja jiddishin kielirevitalisaatiota sekä monikielisiä lapsia ja järjestelin tutkijakonferensseja. Freelancerina keräsin myös ruotsinsuomalaisten lasten kirjoittamia blogitekstejä.

Olin saattanut kehittää itselleni uran ruotsinsuomalaisia hoitavana kunnanvirkamiehenä tai vaihtoehtoisesti suuntautua kokonaan journalismin puolelle tai alkaa järjestää tapahtumia ruotsinsuomalaisille. Mieheni on jordanialainen ja kun meille syntyi toinenkin lapsi, sekosimme turvattomuuden tunteesta. Meiltä puuttui kokonaan oman perheen antama tuki. Pakkasimme muutaman matkalaukun ja lähdimme Jordaniaan. Vuoden kokeilu venyi ja venyi. Kirkas aurinko, sininen taivas, hyvä ruoka ja hyvät ystävät saivat meidät jäämään.

Olin aina kirjoittanut paljon, joten kun kolmas lapsi syntyi, aloitin blogin, julkaisin kolumnikokoelman, ja kirjoitin freelancerina Lännen medialle ja Kotimaalehteen sekä kotikaupunkini julkaisuun Pietarsaaren Sanomiin. Harrastin luovaa kirjoittamista kansainvälisten naisten kahvinjuontikokouksissa. Pidin suomikoulua lauantaisin olohuoneessani Ammanin suomalaisille. Opiskelin arabiaa yhden lukukauden verran yliopistossa: siitä oli paljon apua, mutta kielitaito jäi kuitenkin vain sellaiseksi ”keittiöarabiaksi”, ymmärrän kaikenlaista lastenhoitoon ja ruuanlaittoon liittyvää. Olin saattanut juuri saada jalkaa oven väliin; kansainvälisten naisten verkosto oli nimittäin aika laaja. Satuin paikalle, kun Karelia-ammattikorkeakoulu suoritti hanketta, joka toi suomalaisia yrityksiä Jordaniaan, ja samalla tapasin diplomaatteja ja konsulaatteja. Mutta sitten lähdimme taas.

Kun lapset aloittivat koulun Jordaniassa, emme enää kestäneet. Sekosimme läksyjen määrään, lukukausimaksuihin, oppimisvaikeuksiin... Miksi emme asuisi Suomessa, jossa on tarjolla maailman paras koulutus ilmaiseksi. Pakkasimme pari matkalaukkua ja painuimme lentokoneeseen viikkoa ennen kuin koulut Suomessa alkoivat. Ja oli onni, että lähdimme juuri silloin, nimittäin vuoden vaihteessa alkoi maailmalla levitä virusepidemia. Pohjanmaa on turvallinen unilinna verrattuna Ammaniin, jossa pahimpina aikoina armeija pidättää kaikki, jotka eivät noudata ulkonaliikkumiskieltoa.

Pohjustin Suomeen tuloa pitämällä yhteyttä Concordian Välkommen till Österbotten -yhteyshenkilön kanssa. Sain arvokkaita vinkkejä työnhakuun. Kun pääsimme Suomeen, riehuin pari viikkoa, paukutin sähköposteja ja soittelin ympäriinsä, enkä levännyt ennen kuin sain työpaikan.

Centria Tutkimus ja Kehitys tarjoaa nyt minulle oivallista tekemistä; joka päivä käytän kaikkea sitä, mitä olen oppinut. Hankin ja yhdistelen tietoa, otan yhteyttä ja haastattelen, kirjoitan. Kaikkia ideoita ja kontakteja saa käyttää. En koskaan sano ei.

Laura Palovuori

TKI-asiantuntija, hankeviestintä

Centria-ammattikorkeakoulu

etunimi.sukunimi@centria.fi